TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2017. gada 15. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Jurisdikcija civillietās un komerclietās — Regula (ES) Nr. 1215/2012 — 7. panta 1. punkts — Jēdzieni "lietas, kas attiecas uz līgumiem" un "pakalpojumu sniegšanas līgums" — Regresa prasība starp solidāriem kredītlīguma kopparādniekiem — Kredītlīguma izpildes vietas noteikšana

Lieta C-249/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 31. martā un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 2. maijā, tiesvedībā

Saale Kareda

pret

Stefan Benkö.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] (referents) un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Kareda* vārdā – *C. Függer*, *Rechtsanwalt*,

— *Benkö* vārdā – *S. Alessandro*, *Rechtsanwalt*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Heller* un *M. Wilderspin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 26. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo atzinumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regulas (ES) Nr. 1215/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 7. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā *Stefan Benkö* pret *Saale Kareda* par tādu kopīga kredītlīguma mēneša maksājumu atlīdzināšanu, ko *Benkö* ir samaksājis *Kareda* nemaksāšanas dēļ.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 1215/2012

3 No Regulas Nr. 1215/2012 preambulas 4. apsvēruma izriet, ka šīs regulas mērķis pareizas iekšējā tirgus darbības interesēs ir ieviest "noteikum[us], lai vienādotu jurisdikcijas kolīziju normas civillietās un komerclietās un lai nodrošinātu ātru un vienkāršu dalībvalstī pieņemto spriedumu atzīšanu un izpildi".

4 Minētās regulas preambulas 15. un 16. apsvērumā ir noteikts:

"(15) Jurisdikcijas noteikumiem vajadzētu būt ļoti paredzamiem, un tiem būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils. Jurisdikcijai vienmēr vajadzētu būt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās strīda priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. Juridiskas personas domicils jānosaka autonomi, lai kopējos noteikumus padarītu pārskatāmākus un novērstu jurisdikcijas kolīzijas.

(16) Papildus atbildētāja domicilam vajadzētu būt alternatīviem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saistība starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedības norisi. Ciešas saistības pastāvēšanai būtu jānodrošina juridiskā noteiktība un jānovērš iespējamība, ka prasību pret atbildētāju ceļ viņam saprātīgi neparedzamā dalībvalsts tiesā. Tas ir jo īpaši svarīgi strīdos par ārpuslīgumiskām saistībām, kas izriet no privātās dzīves un personas tiesību aizskārumiem, tostarp no goda aizskaršanas un neslavas celšanas."

5 Jurisdikcijas normas ir ietvertas šīs regulas II nodaļā. Šī nodaļa tostarp ietver 1., 2. un 4. iedaļu, kuru nosaukumi attiecīgi ir "Vispārīgi noteikumi", "Īpašā jurisdikcija" un "Jurisdikcija attiecībā uz patērētāju līgumiem".

6 Regulas Nr. 1215/2012 4. panta 1. punkts, kas ir iekļauts šīs II nodaļas 1. iedaļā, ir izteikts šādā redakcijā:

"Saskaņā ar šo regulu personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt minētās dalībvalsts tiesā neatkarīgi no viņu pilsonības."

7 Regulas Nr. 1215/2012 7. pants, kas ir iekļauts šīs II nodaļas 2. iedaļā, ir formulēts šādi:

"Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citā dalībvalstī:

1) a) lietās, kas attiecas uz līgumiem, – attiecīgās saistības izpildes vietas tiesās;

b) šā noteikuma mērķiem un, ja vien nepastāv citāda vienošanās, attiecīgās saistības izpildes vieta ir:

— preču iegādes gadījumā – vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu preces piegādāja vai tās būtu bijis jāpiegādā,

— pakalpojumu sniegšanas gadījumā – vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu pakalpojumu sniedza vai tas būtu bijis jāsniedz;

c) ja nepiemēro b) apakšpunktu, tad piemēro a) apakšpunktu;

[..].”

8 Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkts ir formulēts identiski 5. panta 1. punktam Padomes 2000. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.), kura tika atcelta ar Regulu Nr. 1215/2012. Turklāt šis 7. panta 1. punkts atbilst 5. panta 1. punktam 1968. gada 27. septembra Konvencijā par jurisdikciju, spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar vēlākām konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanos šai konvencijai (turpmāk tekstā – “Briseles konvencija”).

9 Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punktā, kas ir iekļauts tās II nodaļas 4. iedaļā, ir noteikts:

“Lietās saistībā ar līgumiem, ko persona – patērētājs – noslēgusi ar mērķi, kas var būt uzskatāms par nesaistītu ar viņas arodu vai profesiju, jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neskarot 6. pantu un 7. panta 5. punktu, ja:

a) tas ir līgums par preču iegādi ar nomaksu pa daļām;

b) tas ir līgums par aizdevumu, kas atmaksājams pa daļām, vai par jebkāda cita veida kredītu, kas izsniegts, lai finansētu preču iegādi; vai

c) visos citos gadījumos līgums ir noslēgts ar personu, kas veic komercdarbību vai piekopj arodu patērētāja domicila valstī vai ar visiem līdzekļiem novirza šādas darbības uz attiecīgo dalībvalsti vai vairākām dalībvalstīm, to skaitā uz attiecīgo dalībvalsti, un līgums ietilpst šādu darbību jomā.”

10 Šīs regulas 18. panta 1. un 2. punktā, kurš arī ir iekļauts šajā 4. iedaļā, ir noteikts:

“1. Patērētājs var celt prasību pret otru līgumslēdzēju pusi vai nu tās dalībvalsts tiesās, kurā ir minētās puses domicils, vai arī, neatkarīgi no otras līgumslēdzējas puses domicila vietas, patērētāja domicila vietas tiesās.

2. Otra līgumslēdzēja puse var celt prasību pret patērētāju vienīgi tās dalībvalsts tiesās, kurā ir patērētāja domicils.”

11 Regulas Nr. 1215/2012 17. un 18. panta formulējums atbilst Regulas Nr. 44/2001 15. un 16. panta formulējumam.

Regula (EK) Nr. 593/2008

12 Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 17. jūnija Regulas (EK) Nr. 593/2008 par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV 2008, L 177, 6. lpp., un labojums – OV 2009, L 309, 87. lpp.), preambulas 7. un 17. apsvērumā ir noteikts:

> "(7) Šīs regulas materiāltiesiskajai darbības jomai un noteikumiem vajadzētu būt saderīgiem ar Regulu [Nr. 44/2001] un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (Roma II) [..].
>
> [..]
>
> (17) Ciktāl tas attiecas uz piemērojamiem tiesību aktiem gadījumos, kad nav izdarīta izvēle, jēdzieni "pakalpojumu sniegšana" un "preču iegāde" būtu jāinterpretē tāpat, kā piemērojot Regulas [Nr. 44/2001] 5. pantu, ciktāl minētā regula attiecas uz preču iegādi un pakalpojumu sniegšanu. Lai gan franšīzes un izplatīšanas līgumi ir pakalpojumu līgumi, uz tiem attiecas īpaši noteikumi."

13 Saskaņā ar šīs regulas 15. pantu "Likumiskā subrogācija":

> "Ja personai ("kreditoram") ir līgumisks prasījums pret citu personu ("parādnieks") un ja trešai personai ir pienākums apmierināt kreditora prasījumu, vai arī šī trešā persona, izpildot attiecīgo pienākumu, faktiski ir apmierinājusi kreditora prasījumu, tad tiesību akti, kas reglamentē trešās personas pienākumu apmierināt kreditora prasījumu, nosaka to, vai un ciktāl attiecīgā trešā persona ir tiesīga īstenot pret parādnieku tiesības, kas kreditoram bija attiecībā pret parādnieku saskaņā tiesību aktiem, kuri reglamentē viņu attiecības."

14 Minētās regulas 16. pantā "Vairāku personu atbildība" ir paredzēts:

> "Ja kreditoram ir prasījums pret vairākiem parādniekiem, kas ir atbildīgi par vienu un to pašu prasījumu, un ja viens no parādniekiem jau ir pilnīgi vai daļēji apmierinājis šo prasījumu, tad tiesību akti, kuri reglamentē šā parādnieka saistības pret kreditoru, reglamentē arī šā parādnieka tiesības vērst regresa prasību pret pārējiem parādniekiem. Ciktāl to ļauj tiesību akti, kas reglamentē viņu saistības pret kreditoru, pārējie parādnieki var izmantot ierunas, kas viņiem ir pret kreditoru."

Austrijas tiesības

15 *Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilkodekss, turpmāk tekstā – "*ABGB*") 896. pants ir formulēts šādi:

> "Solidāri atbildīgs kopparādnieks, kurš viens pats ir atmaksājis visu parādu, ir tiesīgs, pat ja nav notikusi tiesību nodošana, prasīt no pārējiem parādniekiem atlīdzināšanu vienādās daļās, ja starp viņiem nav panākta cita vienošanās."

16 Pirms tā grozīšanas ar *Zahlungsverzugsgesetz* (Maksājumu kavējumu likums, *BGBl. I*, 2013/50) *ABGB* 905. panta 2. punktā bija paredzēts, ka "šaubu gadījumā naudas maksājumus parādnieks uz savu atbildību un par saviem līdzekļiem nodod kreditoram viņa dzīves (uzņēmējdarbības) vietā".

17 *ABGB* 1042. pantā ir paredzēts:

> "Personai, kas sedz citas personas izdevumus, kuri tai saskaņā ar likumu bija jāsedz pašai, ir tiesības prasīt to atlīdzināšanu."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

18 *Benkö*, Austrijas valstspiederīgais ar dzīvesvietu Austrijā, cēla prasību *Landesgericht St. Pölten* (Sanktpeltenes apgabaltiesa, Austrija) pret savu bijušo dzīvesbiedri *Kareda*, Igaunijas valstspiederīgo ar nezināmu dzīvesvietu Igaunijā, nolūkā panākt EUR 17 145,41, kā arī procentu un izdevumu atlīdzināšanu. No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka 2007. gadā *Benkö* un *Kareda*, vēl dzīvodami kopā Austrijā, par EUR 190 000 iegādājušies vienģimenes māju, katrs būdams nedalāmas puses īpašnieks. Pašu līdzekļu trūkuma dēļ viņi esot izmantojuši trīs aizņēmumus attiecīgi EUR 150 000, EUR 100 000 un EUR 50 000 apmērā, par kuriem 2007. gada martā ar kādu Austrijas banku noslēgti līgumi šī pirkuma un nepieciešamo nekustamā īpašuma pielāgojumu finansēšanai. Kā *Benkö*, tā *Kareda* esot aizņēmēja statuss.

19 2011. gada beigās *Kareda* esot izbeigusi kopdzīvi ar *Benkö* un atgriezusies uz dzīvi Igaunijā viņam nezināmā vietā. Kopš 2012. gada jūnija viņa esot pārstājusi pildīt savas saistības atmaksāt šos aizdevumus, bet tikmēr *Benkö* esot uzņēmies viens pats pildīt šo aizdevumu atmaksāšanas saistības. Līdz ar to *Benkö* celtās prasības mērķis esot panākt, lai *Kareda* tiktu piespriests, pamatojoties uz *ABGB* 1042. pantu, atlīdzināt viņam to maksājumu summas, kurus viņš esot veicis par viņu līdz 2014. gada jūnijam ieskaitot.

20 Pirmās instances tiesa *Landesgericht St. Pölten* (Sanktpeltenes apgabaltiesa, Austrija) sazinājās ar Igaunijas vēstniecību Austrijā, lai noskaidrotu *Kareda* dzīvesvietas adresi, taču bez panākumiem.

21 Pilnvarotais pārstāvis dokumentu saņemšanai, kurš tika iecelts *Kareda* aizstāvībai, izvirzīja iebildi par jurisdikcijas neesamību, apgalvodams, ka viņas dzīvesvieta esot Igaunijā. Viņaprāt, pirmkārt, *Benkö* raksturotie fakti neattiecas uz Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 2.–7. iedaļas noteikumiem. Otrkārt, lietu izskatošajai tiesai neesot teritoriālās piekritības vēl jo vairāk tāpēc, ka tās bankas juridiskā adrese, kurā noslēgti līgumi par izskatāmajiem aizdevumiem un kura atbilst šo aizdevumu atmaksāšanas saistību izpildes vietai, neatrodoties *Landesgericht St. Pölten* (Sanktpeltenes apgabaltiesa) teritoriālās piekritības zonā.

22 Šī tiesa, pieņemdama šo argumentāciju, noraidīja savu starptautisko jurisdikciju izskatīt lietu.

23 *Benkö* šo lēmumu pārsūdzēja *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa, Vīne, Austrija), kura nolēma, ka jurisdikcija saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punktu tiekot noteikta pēc atmaksāšanas līgumsaistību izpildes vietas, kas šīs tiesas ieskatā ir parādnieka domicils. Tātad *Landesgericht St. Pölten* (Sanktpeltenes apgabaltiesa) esot starptautiskā un teritoriālā jurisdikcija.

24 *Kareda* pilnvarots pārstāvis par šo lēmumu iesniedza kasācijas sūdzību iesniedzējtiesā *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija), lai konstatētu Austrijas tiesu jurisdikcijas neesamību.

25 Šādos apstākļos *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka parādnieka, kurš noslēdzis (kopīgu) kredītlīgumu ar banku un viens pats ir veicis kredīta maksājumus, tiesības prasīt atmaksu (tiesības uz kompensāciju/regresa prasījuma tiesības) no otra parādnieka, kurš ir noslēdzis šo kredītlīgumu, ir no kredītlīguma atvasinātas (sekundāras) līgumiskās tiesības?

2) Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

vai izpildes vietu parādnieka tiesībām prasīt atmaksu (tiesībām uz kompensāciju/regresa prasījuma tiesībām) no otra parādnieka, pamatojoties uz attiecīgo kredītlīgumu, nosaka:

a) saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otro ievilkumu (“pakalpojumu sniegšana”) vai

b) saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu, to lasot kopā ar a) apakšpunktu, atbilstoši *lex causae*?

3) Gadījumā, ja atbilde uz otrā jautājuma a) daļu ir apstiprinoša:

vai bankas veikta kredīta piešķiršana ir kredītlīgumam raksturīgs pakalpojums un tādēļ izpildes vietu šā pakalpojuma sniegšanai saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otro ievilkumu nosaka pēc bankas juridiskās adreses, ja kredīta izsniegšana ir notikusi vienīgi tur?

4) Gadījumā, ja atbilde uz otrā jautājuma b) daļu ir apstiprinoša:

vai, lai noteiktu pārkāptā izpildījuma izpildes vietu, saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu:
a) noteicošais ir brīdis, kad abi parādnieki saņēma kredītu (2007. gada marts), vai
b) attiecīgais brīdis, kad kredīta ņēmējs, kuram ir tiesības celt regresa prasību, ir veicis bankai maksājumus, kas dod viņam šādas tiesības (no 2012. gada jūnija līdz 2014. gada jūnijam)?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

26 Pirmajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka regresa prasība starp kredītlīguma kopparādniekiem pieder pie "lietām, kas attiecas uz līgumiem" šā noteikuma izpratnē.

27 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatsaucas uz Regulas Nr. 44/2001 5. panta 1. punkta, kā arī Briseles konvencijas 5. panta 1. punkta Tiesas sniegto interpretāciju, kas ir attiecināma arī uz Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punktu, jo šie noteikumi var tikt kvalificēti kā ekvivalenti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *ÖFAB*, C-147/12, EU:C:2013:490, 28. punkts).

28 No šīs judikatūras izriet, pirmkārt, ka jēdziens "lietas, kas attiecas uz līgumiem" Regulas Nr. 44/2001 5. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē autonomi, lai nodrošinātu tā vienveidīgu piemērošanu visās dalībvalstīs, un, otrkārt, lai prasītāja prasība ietilptu šādu lietu kategorijā, tajā ir jāapstrīd juridiska saistība, kuru viena persona ir brīvprātīgi uzņēmusies pret otru personu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 14. marts, *Česká spořitelna*, C-419/11, EU:C:2013:165, 45.–47. punkts, kā arī 2015. gada 28. janvāris, *Kolassa*, C-375/13, EU:C:2015:37, 37. un 39. punkts).

29 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 44/2001 5. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktie piesaistes kritēriji ir piemērojami visām prasībām, kas ir pamatotas ar vienu un to pašu līgumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 9. jūlijs, *Rehder*, C-204/08, EU:C:2009:439, 33. punkts).

30 Turpinot, pie lietām, kas attiecas uz līgumiem, ir pieskaitāmas visas saistības, kas izriet no līguma, kura neizpilde tiek apgalvota prasītāja prasības pamatošanai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1976. gada 6. oktobris, *De Bloos*, 14/76, EU:C:1976:134, 16. un 17. punkts, kā arī 1988. gada 8. marts, *Arcado*, 9/87, EU:C:1988:127, 13. punkts).

31 Tas pats attiecas uz saistībām, kas rodas starp diviem solidāriem kopparādniekiem, kā tas ir pamatlietā, un īpaši uz iespēju vienam kopparādniekam, kurš samaksājis visu vai daļu no otra kopparādnieka kopējā parāda daļas, atgūt šādi samaksāto summu, ceļot regresa prasību (skat. pēc analoģijas spriedumu, 2016. gada 12. oktobris, *Kostanjevec*, C-185/15, EU:C:2016:763, 38. punkts). Kā

ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 31. punktā, tā kā šādas prasības iemesls pats ir saistīts ar šāda līguma pastāvēšanu, būtu mākslīgi Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas vajadzībām nodalīt tiesiskās attiecības no līguma, kurš tās ir radījis un kurš ir to pamatā.

32 Visbeidzot, lai arī Regulas Nr. 1215/2012 noteikumi ir jāinterpretē ar šo regulu izveidotās sistēmas, kā arī tās pamatā esošo mērķu gaismā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 16. janvāris, *Kainz*, C-45/13, EU:C:2014:7, 19. punkts), ir jāņem vērā it īpaši šīs iepriekš minētās regulas un Romas I regulas saskaņotas piemērošanas mērķis (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, *ERGO Insurance* un *Gjensidige Baltic*, C-359/14 un C-475/14, EU:C:2016:40, 43. punkts). Tāda interpretācija, ka regresa prasība, kā pamatlietā izskatāmā, ir jāuzskata par piederošu lietām, kas attiecas uz līgumiem, Regulas Nr. 1215/2012 izpratnē, atbilst arī šim saskaņotības mērķim. Romas I regulas 16. pantā attiecības starp vairākiem parādniekiem ir skaidri saistītas ar attiecībām starp parādnieku un kreditoru.

33 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka regresa prasība starp kredītlīguma kopparādniekiem pieder pie "lietām, kas attiecas uz līgumiem", kā paredzēts šajā noteikumā.

Par otro jautājumu

34 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds kredītlīgums kā pamatlietā izskatāmais, kas ir noslēgts starp kredītiestādi un diviem solidāriem kopparādniekiem, ir jākvalificē kā "pakalpojumu sniegšanas līgums", kā tas ir paredzēts šajā noteikumā.

35 Saskaņā ar Tiesas judikatūru "pakalpojumu" jēdziens Regulas Nr. 44/2001 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, kura formulējums ir identisks Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta formulējumam, nozīmē vismaz to, ka puse, kas šos pakalpojumus sniedz, veic konkrētu darbību, saņemot par to atlīdzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 14. jūlijs, *Granarolo*, C-196/15, EU:C:2016:559, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 40. punktā, starp kredītiestādi un aizņēmēju noslēgtā kredītlīgumā pakalpojumu sniegšana izpaužas kā šīs kredītiestādes naudas summas izmaksāšana aizņēmējam apmaiņā pret aizņēmēja maksātu atlīdzību, principā, procentu formā.

37 Tāpēc ir jāuzskata, ka šāds kredītlīgums ir jākvalificē kā "pakalpojumu sniegšanas līgums" Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrā ievilkuma izpratnē.

38 Līdz ar to uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds kredītlīgums kā pamatlietā izskatāmais, kas ir noslēgts starp kredītiestādi un diviem solidāriem kopparādniekiem, ir jākvalificē kā "pakalpojumu sniegšanas līgums", kā paredzēts šajā noteikumā.

Par trešo jautājumu

39 Trešajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja kredītiestāde piekrīt dot kredītu diviem solidāriem kopparādniekiem, "vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu pakalpojumu sniedza vai tas būtu bijis jāsniedz" šī noteikuma izpratnē, ja vien nepastāv citāda vienošanās, ir šīs iestādes juridiskās adreses vieta, arī lai noteiktu tās tiesas teritoriālo piekritību, kurai ir jāizskata regresa prasība starp šiem kopparādniekiem.

40 Šajā ziņā saskaņā ar Tiesas judikatūru ir jānosaka līgumu raksturojošā saistība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 14. jūlijs, *Granarolo*, C-196/15, EU:C:2016:559, 33. punkts).

41 Kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 45. punktā, attiecībā uz kredītlīgumu šī raksturojošā saistība ir pati aizdotās summas piešķiršana, bet aizņēmēja saistība atdot aizdoto summu ir tikai aizdevēja saistības izpildījuma sekas.

42 Tāpēc ir jāuzskata, ka, ja vien nepastāv citāda vienošanās, uz kuru iesniedzējtiesa norādīja savā jautājumā, vieta, kur pakalpojumi ir sniegti Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrā ievilkuma izpratnē, kredītiestādes piešķirta kredīta gadījumā ir vieta, kur atrodas šīs iestādes juridiskā adrese.

43 Runājot par jautājumu, vai šis apsvērums ir vienlīdz atbilstošs, lai noteiktu teritoriālās piekritības tiesu regresa prasības izskatīšanai starp solidāriem atmaksāšanas saistības kopparādniekiem, ir jāatgādina, kā jau izriet no šī sprieduma 31. punkta, ka šādas prasības pamats ir rodams kredītlīgumā, kas ir noslēgts starp solidāriem kopparādniekiem un kredītiestādi.

44 No iepriekš izklāstītā, kā arī no paredzamības, vienādošanas un pareizas tiesvedības mērķiem, kas izvirzīti Regulā Nr. 1215/2012 saskaņā ar tās preambulas 15. un 16. apsvērumu, izriet, ka šīs regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesas jurisdikcija šādas prasības izskatīšanai ir tajā vietā dalībvalstī, kur atrodas šīs kredītiestādes juridiskā adrese, kas ir vieta tādas saistības izpildei, kura ir šīs regresa prasības pamatā.

45 Šajā ziņā katra pamatlietas dalībnieka izteiktajam apsvērumam, ka abiem diviem ir patērētāja statuss un tāpēc tiem ir jāpiemēro jurisdikcijas normas, kas ir paredzētas Regulas Nr. 1215/2012 17. un 18. pantā par jurisdikciju attiecībā uz patērētāju līgumiem, nav nozīmes. Kā Tiesa ir norādījusi attiecībā uz Regulas Nr. 44/2001 15. un 16. pantu, šīs tiesību normas nav piemērojamas attiecībām starp diviem patērētājiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 5. decembris, *Vapenik*, C-508/12, EU:C:2013:790, 34. punkts).

46 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja kredītiestāde ir piekritusi dot kredītu diviem solidāriem kopparādniekiem, "vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu pakalpojumu sniedza vai tas būtu bijis jāsniedz" šī noteikuma izpratnē, ja vien nepastāv citāda vienošanās, ir šīs iestādes juridiskās adreses vieta, arī lai noteiktu tās tiesas teritoriālo piekritību, kurai ir jāizskata regresa prasība starp šiem kopparādniekiem.

Par ceturto jautājumu

47 Ņemot vērā uz trešo jautājumu sniegto atbildi, uz ceturto jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regulas (ES) Nr. 1215/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka regresa prasība starp kredītlīguma kopparādniekiem pieder pie "lietām, kas attiecas uz līgumiem", kā paredzēts šajā noteikumā;

2) **Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds kredītlīgums kā pamatlietā izskatāmais, kas ir noslēgts starp kredītiestādi un diviem solidāriem kopparādniekiem, ir jākvalificē kā "pakalpojumu sniegšanas līgums", kā paredzēts šajā noteikumā;**

3) **Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja kredītiestāde ir piekritusi dot kredītu diviem solidāriem kopparādniekiem, "vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu pakalpojumu sniedza vai tas būtu bijis jāsniedz" šī noteikuma izpratnē, ja vien nepastāv citāda vienošanās, ir šīs iestādes juridiskās adreses vieta, arī lai noteiktu tās tiesas teritoriālo piekritību, kurai ir jāizskata regresa prasība starp šiem kopparādniekiem.**

[Paraksti]